

Plébániai Hírlevél

2018. augusztus 5.
Évközi 18. vasárnap

INFORMÁCIÓK A HÉTRE

A heti szentmisék rendje

Augusztus 6, hétfő, Urunk színeváltozása, 7 óra: Püspök atya szándékára

Augusztus 7, kedd, Szent II. Szixtus pápa és társai vértanúk; Szent Kajetán áldozópap, 7 óra

Augusztus 8, szerda, Szent Domonkos áldozópap, 7 óra: Élő családtagok

Augusztus 9, csütörtök, A keresztről nevezett Szent Terézia Benedikta (Edit Stein) szűz és vértanú, Európa társvédőszentje,

7 óra: + Családtagok

8 óra: Dr. Felső Pálné Göncz Mária temetési szentmiséje

Augusztus 10, péntek, Szent Lőrinc diakónus és vértanú, 7 óra: + Teréz édesanya

Augusztus 11, szombat, Szent Klára szűz, 7 óra: + Erzsébet feleség, édesanya, nagymama

Augusztus 12, Évközi 19. vasárnap

7 óra: Hálából a Segítő Szűzanya tiszteletére

8.30 óra (Bazita): Egyed Elek, Egyed és Pados szülők

10 óra: + Szülők és testvérek

18 óra: + Szülők, + testvérek és élő családtagok

Megérkezett a Martinus augusztusi száma, amely az újságos asztalról vásárolhat meg.

Honlap

Facebook

Hírlevél

Imacsoport

SZŰZ MÁRIA SZÉPLŐTELEM SZÍVE PLÉBÁNIA – 8900 Zalaegerszeg, Átalszegett utca 100. • Telefon: 92/320-626 • Email: zeg3@martinus.hu • Honlap: <http://zeg3.martinus.hu> • Keressen minket a Facebook-on is! • Hivatali szolgálat: hétfő: 10-12 óra; kedd: 10-12 óra; szerda: 15-17 óra; csütörtök: 10-12 óra; péntek: 15-17 óra vagy telefonos egyeztetéssel

Vendég a (plébánia) háznál

Meglepődve veszi kézbe e heti plébániai hírlevelünket? Nem a megszokott sorok és gondolatok köszönnek ránk. Most 5 éves a plébánia közössége. Ilyenkor ünnepelni kellene, a megszokott csapatnak összejönni és me-

sélni, tervezni. Együtt. De Püspök atya rendelkezése értelmében új felállás van nem csak a kertváros életében, hanem pl. a Mindszenty életében is.

Nem a Jó Pásztor vasárnapja van, mégis sokunk ajkán megfogalmazódik a kérés: Istenem segíts, hogy jó pásztor legyen/legyek! Robi atya a Mindszenty Iskolában kell, hogy egyre jobban Krisztus szíve szerinti pap legyen, nekem pedig itt kell ugyanilyenné válnom. Bízom benne, hogy a földrajzi közelség lelki közelséget is teremt.

Ennek a közösségnek jó pásztorát tovább áll és úgy néz ki, mintha kisbajtárra hagyná a feladatot. Hirtelen azzal szembesülök, hogy a

„suba”, amibe olykor-olykor belebújtam, mint a kisgyermek, amikor apja kalapját és kabátját felölti, most az én vállamon van. Úgy kell nagyok lennem, hogy közben még növekednem kell. Van egy régi latin mondás, ami most is igaz: „Puer enim sumus in collo gigantes”, vagyis gyermekek vagyunk, óriások vállán. Ilyennek érzem mostani élethelyzetemet. Róbert atya vállára kell állnom ahhoz, hogy a feladatokat elbíriam. Köszönöm neki, hogy a Mária Magdolna Plébániától 5 éve átvett magvetést folytatta, a növekedést segítette, a termést pedig jó gazda módjára őrizte, és most átadja! Pásztor vagy bojtár, igazából mindegy, mert a cél a ránk bízottak üdvössége

„*Én még nem tudom, hogy fogjak hozzá, én még nem tudom, hogy kezdem el. Keresem a szót, keresem a hangot!*” – énekelte az Illés együttes, amikor a szüleim is még csak kisgyerekek voltak. Azóta eltelt majd 50 év. De a hang, ha megkopottabbá is vált ezalatt, a gondolat éles és világos minden generációnak. Kisléptékben is, és hosszútávon is. Keressük, hogy miként fogjunk hozzá, miként induljunk el. Most nekem újra egy ilyen időszakom érkezett el: valami új jön, és én kicsit tétovázva állok és próbálok megfogalmazni, hogy mit is kellene tennem. De sok időm nincs, mert nem tétlenkedni küldte Jézus az ő apostolait, hanem úgy küldte őket a világba, hogy csak egy üzenetet kellett hirdetniük, de azt ezerféle módon, millió alkalommal, tengernyi veszályban, méghozzá: hogy Jézus Krisztus Feltámadt, Jézus Krisztus Él!

Kissé botladozó, suta léptekkel közeledek új állomáshelyem templomának oltárához, plébániája ajtajához, hívek lelkéhez, iskolák katedráljához, betegek ágyához, temetők fejfájához. Lépteim bizonytalanok. Noha az üzenet, amivel érkezem világos, de hogy miként és hogyan kell ezt elmondanom, továbbadnom, az még csak keresem. Mert afelelől nincs kétség, hogy mondani kell, hiszen „mi nem hallgathatunk” (ApCSel 4,20).

Tudom jól, hogy az evangéliumi üzenetet, amit hozok, azt sokszor nem szóval és hanggal kell hirdetnem. Mert a sok beszédbe már belefájdul mindenki feje. Van, amikor a „szó” és a „hang” inkább tettek, cselekedetek, „élet”, máskor együttérző hallgatás, néma csend és könnycseppek. Az élet sokkal összetettebb, mintsem, hogy egyetlen képlettel le lehetne írni, hogy mikor mit kell mondani, tenni.

Lesz még alkalmam bemutatkozni, de pár dolgot most is hadd szabadjon leírnom, hogy mielőbb megismerhessenek az itteniek. Zalaháshágyról származom, csodálatos család vett körül, akik segítettek, hogy most itt lehessenek. Mezőgazdasággal foglalkozó szüleim mindig igyekeztek bennünk elültetni az Isten tiszteletének gondolatát. A természet közelsége pedig ébren tartotta bennem az érzéket, hogy mit jelent együtt élni az Isten alkotta környezettel. Két testvérem a közösségben gondolkodást nevelték belém. Ha volt is anyám, tied, akkor is úgy gondolkodtunk róla, hogy az közös érték, közös kincs. Midszentys gimnazistaként nem csak a tantárgyi ismereteim gyarapodtak, hanem elhatároztam, hogy a vallásunkkal is behatóbban foglalkozzam. Miközben megmaradtam háshágyinak, igyekeztem egy kicsit egerszegi is lenni. Budapesten tanulhattam a teológiát. A főváros szemináriumában én voltam a zalai. Ekkor erősödött bennem ez a fajta kötődésem ehhez a vidékhez. Hat évvel ezelőtt szenteltek pappá, újmiséis jelmondatom: „Értük szentelem magam, hogy ők is meg legyenek szentelve az igazságban” (Jn 17,19). Középiskolás korosztállyal foglalkoztam a Brenner Kollégiumban, mint kollégiumi lelkipásztor és püspök úrnak segíthettem titkárként. Majd, az ott eltöltött négy év után Rómában voltam 2 évet és most nagyon vártam már, hogy hazakeveredjek.

Bízom a hívek imáiban és a közös munkában, hogy boldog plébaniaközösségünkkel oszlopos tagjai leszünk Egyházmegyénknek, városunknak, drága Magyar hazánknak, az egész Egyháznak!

Isten áldása kísérje mindnyájuk életét!

János atya

Anyakönyvi hírek

Temetés

Hardi Tibor István: 2018. július 31.

Nyugodjék békében!